

MÈDIUMAS 30

2003 gruodis
(Vertimas iš vokiečių kalbos)

Atsakymai į klausimus - iš kur žmogus ateina ir kur eina, iš dvasinės krikščionybės perspektyvos

Malda

TURINYS

Kas reikšminga meldžiantis?
Ką meldimasis padaro?
Dėl ko turime melstis?
Maldos pavyzdys
Malda be žodžių
Malda kaip būtinybė jungčiai su Dievo namais
Maldos sfera

MÈDIUMO žurnalo tikslas yra, ieškantiems žmonėms praskinti kelią į dvasinį mokslą¹. Klausimai - iš kur ateiname, kur einame, individo nemirtingumas, stabilus pasaulėvaizdis ir pomirtinė orientacija - buvo vis ir vėl statomi. Į juos retai kada taip plačiai ir detalai buvo atsakoma, kaip kad tai darė dvasiniai mokytojai iš ano pasaulio, kurie mums prisistatė kaip Lena ir Juozas². Jiedu daugiau nei trisdešimt metų Ciuricho (Zürich) dvasinės ložės rėmuose veikė viešai, mokino apie gyvenimo prasmę ir suteikė žinių žmonėms, ieškantiems gyvenimo aname pasaulyje.

Pranešimai buvo perduodami per žmogų, kuris buvo mèdiumas. Jie buvo įrašomi į magnetofoninę juostą ir paviešinami. Šiandien jau sunkiai prieinami tie didelės apimties perduoti dvasiniai-krikščioniški pranešimai.

Šiame numeryje bandysime atsakyti į apibrėžtus klausimus, remiantis tais pranešimais. Pareiškimai pagrindžiami ir praplečiami dar ir kitais šaltiniais.

Stebėtojai galėtų atrodyti, kad apie šiuos svarbius gyvenimiškus klausimus įmanoma tik menkai ką nors konkrečiau sužinoti. Tačiau kuo daugiau, remiantis šaltiniais su dvasišku pasauliu užsiimama, tuo aiškesnės ir įtikinamesnės darosi struktūros. Tuomet tikėjimas tampa žinojimu ir abejojimas, įsitikinimu ir tikrumu.

¹ Vokiškai - Geisteslehre

² Vokiškai - Lene ir Josef

Malda

Kas prašo, tam bus duodama! Tai yra dvasinis įstatymas, apie kurį Jėzus savo mokinius jau informavo: „Prašykite, ir jums bus duota ... Kiekvienas, kas prašo, gauna“. (Mt 7,7-8, taip ir pas Jn 16,23-24 ir Lk 11,9-10). Tiesą sakant, reikalo esmė aiški: mums reikia tik prašyti ir mums bus duodama. Tačiau kasdienybės patyrimas visai kitoks: šiandien daug žmonių su meldimu turi sunkumų. Jie nevisai tikrai tiki maldos veikimu; jie abejoja, ar iš viso yra prasmės melstis. Kai kurie žmonės tokias abejones užmaskuoja, sakydami, kad jiems tam trūksta reikalingo laiko. Tačiau mes žinome: jei mes esame kuo nors įsitikinę, tai ir randame laiko tam dalykui.

Kai kam meldžiantis būna, kaip tam, kuris skambina telefonu ir nėra tikras, ar kitame gale kas nors klausosi. Ar mūsų malda kur nors nueina, ar ji kiek naudinga? Kai kas tvirtina, kad jų malda nieko neatnešė, jie su ja daug laiko veltui praleido - ir jie yra apsvylę, kad nesulaukė atitinkamo atgarsio. Tačiau jie, galbūt, pamiršo, savęs paklausti:

- Ar aš melddamasis kreipiuosi į Dievą su perdėtais ir neteisingais lūkesčiais?
- Ar mano prašymas derinasi su dvasiniais įstatymais ir su Dievo valia, ar aš prašau Dievo ko neįmanomo, ko nors, kas, pavydžiui, artimo meilei prieštarauja?
- Ar prašau ko nors, kas netarnauja mano dvasiniam vystymuisi?
- Ar mano gyvenimas yra tvarkoje ir, ar aš savo pareigas pakankamai atlikau, kad būtų sąlygos išpildytos, su prašymu kreiptis į Dievą?

Jei su savo malda neturime pasisekimo, tai tuomet reikėtų kaip tik minėtus klausimus pergaltoti ir atitinkamas išvadas padaryti. Daug kas, ko mes prašome, galiausiai, nėra mūsų dvasiniam išsivystymui naudinga. Todėl ir yra gerai, jei mūsų prašymas neišpildomas, ką mes dažnai tik vėliau pamatome. Jei mūsų prašymas nepatenkinamas, tai tuomet tai turi ką bendro su mumis asmeniškai; ir tai mes turėtume respektuoti ir bandyti suprasti.

Kad mes iš viso į vieną instanciją, vadinamą Dievu, meldžiamės, tai tas išreiškia, jog žinome tos instancijos reikšmę mūsų reikalui - mes žinome, kad šita instancija gali mums ką nors duoti. Kadangi mes tos instancijos svarba, mūsų prašymų ir reikalų išpildyme esame įsitikinę, tai mes bandome jos valią respektuoti - taip pat ir dėl to, kad palankias sąlygas sudarytume, jog ta instancija mūsų prašymus priimtų ir juos išklaustų.

Kas svarbu meldžiantis?

Ar malda gali tapti veiksminga, priklauso tarp kitko nuo

- kreipimosi į teisingą instanciją,
- nuoširdumo ir koncentracijos meldžiantis, (vidinio nusistatymo, maldos požiūris)
- reguliarumo ir ištvermės,
- maldos turinio (žodžių parinkimo) ir
- kiek Dievo valia išpildoma.

Jei malda neišklausoma, tai dažnai dėl to, kad vienas tų taškų apleistas buvo arba per mažai į jį dėmesio kreipiama buvo. Dabar mes išsamiau su tais taškais susipažinsime.

1. Kreipimasis į teisingą instanciją

Kas ko nors prašo, tas turi žiūrėti, kad jo prašymas būtų nukreiptas į teisingą instanciją, šiaip jis išnyksta arba praranda galios. Taip yra ir meldžiantis. Kaip žinia, yra daug žmonių, kurie savo prašymus kreipia į Mariją, į Jėzaus motiną. Kiti vėl kreipiasi į jiems žinomus šventuosius - į mirusiuosius, kurie jų Bažnyčių buvo „šventaisiais“ paskelbti. Vėl kiti kreipiasi su prašymu į savo dvasinį palydovą (čia visuomet turima omenyje ir moteriškoji giminė) arba vedėją.

Mes buvome paraginti, savo prašymus ne į dangaus pasiuntinius nukreipti, bet tiesiog į Dievą melstis, kaip Tėve mūsų kad yra. Ir danguje meldžiamasi vien tik Dievui, vien tik jis garbinamas ir šlovinamas. Tik prieš jį atsiklaupia angelai. Nors ir kitos aukštos dangaus būtybės gerbiamos, bet meldžiamasi vien tik Dievui.

Jeį žmonės vis dėlto meldžiasi taip vadinamiems šventiesiems, tai šie tuomet perima užtarėjo vaidmenį pas Dievą. Ir tokiems žmonėms vis dėlto gali būti padedama, jei tie šventieji arba užtarėjai pas už juos aukščiau stovinčius, aukštesnius angelus, malonės tiems besimeldžiantiems žmonėms prašo.

O kaip malda pasiekia Dievą? Pasaulis anoje pusėje yra hierarchiniai pastatytas ir susideda iš skirtingų plotmių. Tai reiškia, kad žmonių prašymai tų dvasių, kurios šitiems žmonėms priskirtos, yra priimami ir toliau perduodami aukštesnėms dvasinėms instancijoms. Jos nusprendžia, kiek tie prašymai gali būti patenkinami. Šitaip yra ir su tų dvasinių būtybių prašymais, kurios randasi pakilime fazėje: visuomet yra tos, už jas aukštesnės, dvasinės būtybės, kurios arba pačios apie prašymus nusprendžia arba prašymą perduoda aukštesniai vietai.

Nors iš esmės reikia tik į Dievą su malda kreiptis, bet vis dėlto galima ir tiesiog į savo dvasią-globėją kreiptis ir jos ko nors prašyti - tai dvasinio mokytojo Juozo atsakymas į klausimą, ar dvasios-globėjos esą galima ko nors prašyti, ar reikia visuomet tiesioginiai į Dievą kreiptis. Dvasia-globėja yra su Dievu susijungusi ir gali pati patenkinti prašymą, jei tai priklauso jos kompetencijai. Yra ir dalykų, kurių dvasia-globėja negali nuspręsti. Taip pat ir ne kiekviena dvasia-globėja turi teisę spręsti apie savo globotinį ar globotinę. Ji tuomet kreipiasi į aukštesnę dvasią, kad gautų iš jos sprendimą. Dažnai dvasios-globėjos dėlto negali žmogaus prašymų įvertinti, kadangi jos pačios dar neturi to sugebėjimo, visus jų globotinio gyvenimo įvykius teisingai surūšiuoti. Tai priklauso ir nuo to žmogaus nusidėjimo. Priklausomai nuo dvasinio lygio³, kurį žmogus yra pasiekęs, jam priskiriami vis galingesni angelai-sargai ir vadovaujančios dvasios, kurie-ios pajėgiau veikia ir turi tą galimybę patys - čios savo globėjo prašymais disponuoti.

2. Širdingumas ir susikaupimas

Malda tik tuomet turi vertės, jei mes intensyviai į prašymą įsigilinime. Kuo labiau susikaupę mes meldžiamės, kuo nuoširdžiau ir jausmingiau mes į prašymą Dievui

³ Vokiškai - geistige Stufe

įsigiliname, tuo daugiau sukauptos energijos susidaro ir atitinkamai yra didesnė prašymo galia. Pagal mūsų dvasinius mokytojus turi vien tik koncentruotai ir nuoširdžiai kalbėti malda tą galią, pasiekti aukštas dvasines aukštybes. Jei iš vidinio pageidavimo ir reikalo įsigilinama į maldą, ir jaučiamas didelis ilgesys, maldą sukalbėti, tai tuomet malda veiksmingesnė - ji įgauna intensyvumo. Patenki į visai kitokią vibraciją, dvasinis kūnas pradeda šviesti ir aplink jį pasidaro šviesu. Kreipiantis į Dievą, patenkama į dievišką harmoniją, o harmonija reiškia palaimą.

Šalia nuoširdumo reikalingas ir atitinkamas tikėjimas ir reikalingas pasitikėjimas, kad prašymas išsipildys, dėl ko pasakyta: „ko tik meldamiesi prašote, tikėkite, gausią, ir tikrai taip bus“ (Mk 11,24) Arba: „Visa, ko tikėdami melsite, - gausite“ (Mt 21,22). Mūsų tikėjimas turi būti panašus į vaiko - jis pasitiki savo tėvams, jei jie jam ką nors pažada. Tad ne be reikalo sakoma, tikėjimas galės kalnus nukelti!

Meldžiantis taip pat svarbu ne kiekybė, bet kokybė! Tad kai kurių žmonių galvojimas, kad reikia visą dieną melstis, kad vėliau butum paimtas į dangų, yra neteisingas. Jei malda ne iš širdies ir sielos gilumos ateina - reiškia yra tik lūpų malda - tuomet ji yra be vertės. Todėl Jėzus savo mokytiniams sakė: „Meldamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagony: jie tariasi būsią išklausti dėl žodžių gausumo“ (Mt 6,7). Dvasinis mokytojas Juozas irgi patarė, ne daugiau kaip du Tėve mūsų vienas po kito melsti, kadangi šiaip mūsų mintys išsisklaido ir nukrypsta į kitus dalykus - maldos spindulys tuomet perkerpamas ir per tai ryšys su dieviškumu nutraukiamas. Taip pat mes turį maldą kalbėti pilname susikaupime ir ramybėje ir prasmę į save paimti.

Žmogaus malda turi savyje vibruojančią galią. Bet ji tik tuomet įgauna daugiausiai jėgos, jei Dievo angelai prie to prisideda. Tai reiškia, maldos galią Dievo angelai daugiau sustiprina, papildomai sustiprina ir išjudina, kad būtų galima pagelbėti.

Žmogus turėti iš džiaugsmo melstis. Jis todėl turėtų toks pasidaryti, kad nuėjimas į ramybę ir meldimasis jam būtų malonumas. Viską, kas plink jį randasi, turėtų jis, kai yra ryšyje su Dievu, pamiršti. Jis turėtų tik meilę ir gėrį, susitaikymo, artimo meilės ir kantrybės jėgas į save paimti. Tos jėgos randasi laisvai apie žmogų, kai jis meldžiasi, sako mūsų dvasinis mokytojas.

Meldžiantis nuoširdumas padaro, kad taip pat ir malda neišsivysčiusio, nuodėmingo žmogaus - jei ji iš jo sielos gelmių ateina - taip pat į Dievo namus įnešama, kaip ir žmogaus, esančio ant aukštesnės pakopos, Dievo pasaulis džiaugiasi visai ypatingai tais, kurie rado kelią pas Dievą. Jis, Dievo pasaulis, tuomet viską daro, tokių žmonių tikėjimą į Dievą sutvirtinti.

Nuoširdumo svarbą meldžiantis, pabrėžia ir Moolenburgh (1991): „Jei kas ... kupinas pasitikėjimo meldžiasi, tai jis gali stebūklų sulaukti. Asmeniškai aš to tiek patyriau, kad maldos galia man nesukelia jokių klausimų“. (215 psl.).

Nuoširdumą meldžiantis mes galime pagilinti, jei mes savyje aukštesnį sąmoningumą, aukštesnį galvojimą ir norėjimą suaktyviname, pasijausdami kaip aukštesnė būtybė, kaip šviesos būtybė. Nuoširdumą galime išorinėmis, palankesnėmis sąlygomis pagilinti, būtent, susirasdami ramią, malonią vietą arba patalpą su pritemdyta šviesa ir dar žvakę uždegdami.

Reikėtų vengti ryškios šviesos, kadangi dvasinės būtybės, kurios nori priėti prie žmogaus, jį inspiruoti ir sustiprinti, ją kaip nemalonumą jaučia, ir kai kurioms tų dvasinių būtybių substancijoms pakenkia. Yra betgi išimčių, kai ryški šviesa dvasiniai būtybei nieko nereiškia - tai yra tada taip, kai dvasiniai pagelbininkai tą dvasinę būtybę atitinkamai apsaugoja, kad jiniai toje atmosferoje galėtų veikti.

Ir taip pat neturi reikšmės, ar mes maldą tyliai, ar garsiai kalbame, kadangi nuoširdumas nulemia. Taip pat patartina prieš tai nieko arba visai mažai valgyti, kadangi pilnas skrandis apsunkina patekti į dievišką vibraciją - kūnas turėtų būti lengvas.

Mums pasiūlyta, meldžiantis savęs neiškelti demonstratyviai į viešumą. Ta prasme ir Jėzus yra pasisakęs: „Kai meldžiatės, nebūkite tokie kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis, stovėdami sinagogose ir aikštėse, kad būtų žmonių matomi. ... Eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins“ (Mt 6,5-6)⁴.

Sakoma, kad žmogus nepasidarytų sau Dievo atvaizdo, jis turįs dvasioje jį garbinti. Tame sąryšyje dvasinis mokytojas Juozas atkreipė dėmesį į tai, kad dvasiniame pasaulyje nieko nėra, kas neturėtų formos, kad Dievas yra asmuo ir turi pavidalą. Jis patarė, meldžiantis į Dievą, paprastai įsivaizduoti *nuostabią šviesią*. Arba jau vardas DIEVAS esąs tas Aukščiausias, ir reikią į tą vardą koncentruotis, į Aukščiausiajį. Dievo vardą reikią tvirtai į save paimti ir žinoti, kad Dievas yra Didžiausias - taip reikią jį melstis.

Prie sekančio progos dvasinis mokytojas Juozas nurodė, kad jei mes melsdamiesi žodį DIEVAS ištariame, tai turime įsivaizduoti *šviesos srovę* - begalinius spindulius, kuriuose yra visos spalvos. Į tą žerintį spinduliavimą mes turį įeiti. Maldos, sukalbėtos tokiaime stovyje, labai greitai apleidžia mūsų namus ir kyla ukštn.

3. Reguliarumas ir ištvermė

Maldoje žmogus ieško dialogo su Dievu. Jis giria jo didingumą ir prašo jo pagalbos. Jei žmogus šį dialogą *nuolat* palaiko, tai malda pasiekia didesnės pagalbos. Žmogus turėtų melstis ne tik tuomet kai jam blogai einasi. Nes kas meldimasį nutraukia, kai tik reikalas atliktas dėl kurio jis meldėsi, tam žmogui būsimaisiais atvejais nebus taip paprastai vėl padedama. Nulemia, būtent, pažiūros, žmogaus pagrindinė laikysena. Abejotinas ir tas meldimasis, kuris tik iš baimės daromas, kadangi žmogus kenčia arba kai neturi daugiau kitos išeities.

Mus vis ir vėl paragino, melstis rytais ir vakarais. Mums buvo patariama, rytais sukalbėti maldą susikaupime, kad ryšys tarp mūsų ir Dievo pasaulio susidarytų ir mes tikrą naudą sau ir savo aplinkai turėtume.

Reguliarumo ir ištvermės reikšmė meldžiantis išreiškiama ir pas Luką: „Jėzus pasakė jiems palyginimą, kad reikia visuomet melstis ir nepaliauti“ (Lk 18,1). Kas vieną ar du kartus meldėsi ir nepastebėjo pagerėjimo arba pagalbos, tas neturi manyti, kad jo malda nieko nereiškianti arba čia nesą galima pagelbėti. Tuomet yra klaida, jei jis paprastai nuostoja melstis. Jis nesupranta, kad Dievo dvasioms irgi reikia laiko prašymui patenkinti. Jos turi pirma sudaryti atitinkamus ryšius. Ir galbūt

⁴ Pagal Ekumeninę Biblijos laidą, Vilnius 1999.

jos turi daryti šiek tiek pastangų, kelią į ten rasti. Bet gali irgi būti, kad jie pirmiausiai su tuo prašymu turi eiti pas savo dvasinį vadovą ir jo prašyti patarimo ir pagalbos.

Per tą laukimo laiką gali dvasinės būtybės tuo pačiu metu žmogaus išvermę išbandyti. Jei jis vis ir vis meldžiasi toje šventoje ir pakilioje nuotaikoje ir jei jis tikrai išpildo sąlygas, per kurias gaunamas dieviškų būtybių patarnavimas, tai tuomet jam bus koku nors būdu pagalba tikrai suteikiama.

Jei mes vis ir vis pagalbos maldaujame, tai apsaugos dvasios ir kitos būtybės, kurios yra arti mūsų, atkreips į mus savo dėmesį ir norės mums pagelbėti. Yra panašiai - jei paimsime Jėzaus pavyzdį - jei kai kas vidurnaktyje į duris baladotųsi: tai tas žmogus būtų pasipiktinęs ir neatsilieptų. Jei vis ir vis beldžiamasi ir šaukiama, tai tada tas žmogus pagaliau atsikels ir nueis pažiūrėti, kas išdrįsta taip vėlai jį trukdyti. Jei tada pamatoma, kad kai kas prašo ir maldauja ir yra didelėje bėdoje, tai tada einama jam pagelbėti.

Jei žmonės ne reguliariai meldžiasi arba tik tuomet, kai jie turi rūpesčių, arba visiškai užmiršta melstis, tokiu atveju negali susidaryti šventas, aukštesnis virpesys ir jis išsilaikyti. Su tarnaujančiomis būtybėmis reikėtų tad niekad nenutraukti ryšio ir stengtis jį nuolat prižiūrėti - tada jos bėdoje žmogui pagelbsti. Jei ryšys su Dievo karalyste dėl maldimosi nutraukimas, tai reikia ilgo laiko, kol gyvs ryšys vėl atstatomas.

Kadangi mums vis ir vis pagalbos reikia, tai turėtume nuolat gyvą ryšį su Dievu ir jam tarnaujančiais angelais turėti. Reguliarus meldimasis mums duoda ir vertingo dvasinio peno mūsų kūniškai ir dvasiniai struktūrai. Jei tačiau nustojame reguliariai melstis, tai neturime ir pagrindo skųstis, jei mums nepagelbiama. Pagal mūsų dvasinius mokytojus, nors negalima iš kiekvieno žmogaus reikalauti, kad jis turėtų laiko meditacijai, bet reguliariai melsti turėtų kiekvienas galėti.

4. Maldos turinys

Maldoje Dievui nereikia ilgų istorijų pasakoti. Dievas seniai viską žino. Tai tinka tiek asmeniškoms rūpesčiams ir problemoms, tiek ir koletyvinėms šio pasaulio kančioms ir bėdoms. Dievas žino mūsų gyvenimą nuo pradžių iki maldos valandos. Jis žino, ko mums reikia. Nereikia ir maldoje pasakoti, kokie karai siaučia pasaulyje arba kas šiaip dar blogo atsitinka. Dvasios, kurios žmonijai priskirtos, jau seniai apie tai žino. Taip sakė ir Jėzus:

„Melsdamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagony, jie tariasi būsią išklaudyti dėl žodžių gausumo. Nedarykite taip kaip jie. Jums dar nepaprašius, *jūsų Tėvas žino, ko jums reikia*“. (Mt 6, 7-8).

Dievo pasaulis turi daug daugiau džiaugsmo, šlovės giesmė Viešpačiui, nei jei maldininkas mielam Dievui visą žmonijos kančių istoriją išdėsto. Dar vis esą žmonių, kurie taip daro ir mano, kad tai Dievui patinka. Pagal mūsų dvasinius mokytojus, taip nėra: tokia malda net neprasiveržia per kambario, kuriame meldžiamasi, lubas, kadangi ji neturi galios.

Kas svarbu tad sulyg turiniu?

- a) *Dievo garbinimas ir šlovinimas*
- b) *Padėka už viską, kas iki šiol gauta*
- c) *Konkretus prašymas*
- d) *Paprastas ir aiškus prašymo suformulavimas*

a) Dievo garbinimas ir šlovinimas

Mes turime Dievą iš visų jėgų garbinti ir šlovinti ir savo padėką išreikšti. Mes turime garbinti visą jo kūriniją, jo šventą valią, Mes turime jam sakyti: „Šventas, šventas, šventas Tu esi!“. Ši malda, jei ji iš sielos gelmių ateina, yra šviesa. Jei žmogus esantis bėdoje, šitaip meldžiasi, tai jis yra Dievo dvasių stebimas; jos mato jo bėdą ir jam pagelbsti. Jos žino, kame reikalas. Žmogaus gyvenimo knyga yra atversta ir jos mato jo troškimą.

b) Padėka už viską, kas iki šiol gauta

Su dėkojimu už viską, kas iki šiol gauta, yra jau toks dalykas. Kai kurie žmonės visai paprastai užmiršta dėkoti, kad jų prašymas buvo išpildytas, lyg tai būtų savaime suprantama. Betgi juk aišku, kad mes žmonėms irgi dėkojame, jei jie mūsų prašymą patenkina. Bet apsiėjime su Dievu ir Dievo pasauliu tai dažnai pamirštama. Matomai, tie žmonės neturi nuoširdaus santykio su Dievu, dėl ko jie pamiršta už gavimus padėkoti. Ko gero, jie net nepastebėjo, kad jų prašymas buvo išpildytas.

Olandų gydytojas Moolenburghas (1991) paklausė įvairių žmonių apie jų santykį su Dievu ir apie maldą, ir iš daug jų sužinojo, kad jie anksčiau yra meldęsi, bet niekuomet nesą gavę atsakymo; kada nors jie tuomet nustoję melstis. Moolenburghas apie tai sako:

„Tai yra svarbi problema. Anksčiau galvojau, kad tie asmenys, kurie taip išsireiškė, ištikrųjų negavo atsakymo, bet pamažėl priėjau prie kitokios išvados. Žmonės tik galvoja, kad jie negavo atsakymo, bet tai priklauso dažnai nuo jų neatidumo arba užmirštamumo. Įsivaizduokite, kad jūs turite problemą ir ją išdėstote savo maldoje. Nelaukite tuomet betarpiško atsakymo! Užsirašykite tiksliai, ko prašėte ir paskui laukdami stebėkite, kas atsitiks. Po mėnesio perskaitykite dar kartą savo prašymą. Tada dažnai paaiškėja, kad problema yra išspręsta. Bet tai vyko taip nepastebimai ir maloniai, kad jūs visai pamiršote už tą sprendimą padėkoti. Jūs tą įvykį paprastai užmiršote. Atsakymai į maldas ateina tik po kurio laiko, ir jei jūs nesate budrus, tai jūs to ir visai nepastebite“. (211 psl ir kt.)

Reikia dar ir į sekantį tašką atkreipti dėmesį: „Kai jūs maldoje savo širdį išliejate ir savo problemą išdėstote, tai dar nereiškia, kad ji bus jūsų laukiamu būdu išspręsta. Bet dažnai gauna žmogus, kurio malda nebuvo išklaudyta, ką kitą, neišaiškinamą pagalbą, vidinę ramybę“. (Moolenburgh, 1991, 212 psl.).

Dievui padėkoti už tai, kas gauta, yra labai svarbus dalykas. Mes tuomi išreiškiame ir savo nuolankumą ir kuklumą. Kartais būna kitaip, nei mes norėjome. Būkime ir už tai dėkingi, to po kai pasimeldėme Teve mūsų „Tavo valia tenusiduodie!“ Mums

dažnai trūksta to reikalingo pažinimo ir atitinkamo matymo į tolį tolregiškumo, kad pažintume, kodėl šitaip vistiek geriau yra, nei mes iš pradžių norėjome.

Ana pusė vis ir vėl atkreipė mūsų dėmesį į padėkos reikšmę už kasdien gaunamas geradarybes. Pavydžiui, mes galime Dievui dėkoti

- už kasdieninę apsaugą ir pagalbą
- už mūsų sveikatą
- už aiškų, sveiką protą
- už taiką šeimoje ir darbovietėje
- už galimybę galėti dirbti
- už kasdieninę duoną
- už galimybę atitaisyti, kas negero padaryta
- už išlaisvinimą nuo Liuciferio priklausomybės.

Dvasinis mokytojas Juozas pavadino maldą žėrinčiu spinduliu ir *padėką iš žmogaus burnos auksiniu lietumi*. Padėka Dievui yra ir padėka ir Kristui - ir jis priima padėką, kurią mes išreiškiame. Mes galime Tėvui sakyti, kad mes jam Kristaus vardu dėkojame. Jei tokia padėka ateina iš sielos gelmių, tai ji turi dar daug daugiau reikšmės, nes Dievas myli savo sūnų daugiau už viską labiau.

Mes neturėtume niekad neužmiršti padėkos Dievui, mes turėtume ją savo kasdieniniame galvoje ir veikime įrodyti, gerbdami Dievo tvarką, stengdamiesi turėti švarių minčių (pav., gerai galvoti apie savo artimą), gerai apgalvotai kalbėti ir teisingai veikti (nesiekti nešvarių būdu įsigyti materialinės naudos arba pasilpelnyti ir kt.). Liūdnas esąs žmonių dvasinis vaizdas, kurie gyveną be jokios minties apie Dievą, kurie viskas esą savaime suprantama ir kurių širdis niekuomet nėra padėkos Dievui kupina.

Dvasinio mokytojo Juozo žodžiais (Geistige Welt, 1953 169 psl. Ir kt.) norime mes Dievą garbinti ir jo prašyti:

*„Garbė tebūnie Dievui danguje ir padėka jam
už begalinį gerumą!
Ir mes visi norime prašyti, kad jis būtų maloningas visiems ir
savo palaimą išlietų ant visų žmonių.
Savo didelę padėką norime jam visuomet išreikšti už viską,
ką jis mums yra davęs.
Dievas tegul priima mūsų maldą ir už tuos,
kurie apie jį negalvoja“.*

Padėka turi didelę reikšmę ne tik sąryšyje su malda, ji siektina ir kaip žmogaus fundamentali laikysena. Amerikonų psichologai Robert A. Emmons ir Michael E. McCullough įvairiose studijose ištyrė pozityvų padėkos veikimą. Kaip Anja Krumpholz-Reichel (2003) žurnale „Psychologie heute“ praneša, galima iš tų studijų štai ką paimti: „Padėka išlygina, skatina sveikatą ir suteikia patikimų socialinių kontaktų“. (8 psl.).

c) Konkrėtus prašymas

Kai esame Dievą pagarbinę ir pašlovinę ir jam padėkoję, tuomet galime pateikti savo prašymus. Ko galime melsti ir prašyti, bus vėliau skyriuje „Dėl ko turime melstis“ dėstoma.

d) Paprastas prašymo formulavimas

Meldžiantis taip pat turi reikšmės aiškus prašymo suformulavimas, kuris turi būti trumpas. Bet už tat jis turi turėti kuo didesnę įsitikinimą: „Sąlyga yra, kad jūs neturite nei akimirkos abejoti, kad jums bus pagelbėjama. Jūs turite jau net prieš gaudami pagalbą, už ją dėkoti“. (Moolenboorgh, 1991, 211 psl.).

5. Dievo valios pildymas

Jeigu kas nors iš kieno nors ko nors nori, tai dažniausiai ir gauna, jei jis tam tikras sąlygas išpildo. Kas, pavyzdžiui, vandens tiekėją prašo vandens, tai gauna jo, jei jis sutinka vandens tiekėjo sąlygų laikytis ir už vandenį sumokėti. Taip pat yra su elektros srovės gavimu ir kt.

Panašiai yra ir su prašymais, nukreiptais į Dievą: jie išpildomi, jei prašantysis sutinka pagal įstatymus, t. y. pagal Dievo valią, gyventi. Ir Kristus skelbė - to paties galvojimo ir norėjimo kaip Dievas: „Jeigu pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jumyse, jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums suteikta“ (Jn 15,7). Tai reiškia: Jei tu sutinki savo gyvenime Dievo valią pildyti, tai tuomet Dievas pildys ir tavo valią.

Žmonių malda, kurie savo sielos gelmėje pamaldžiai ir atitinkamai gyvena, yra išklausoma. Dievo pasaulis juos apgina ir apsaugoja. Galbūt bus jums atleidžiamas koks nors ypatingas apsunkinimas, esantis dar jūsų sieloje pažymėtas. Kas betgi Dievo įsakymų nesilaiko, negali tikėtis, kad Dievas jam bus malonus⁵.

Nulemia žmogaus pažiūros. Jei žmogus turi tikrą santykį su Dievu, kuris skatina jį tai daryti, ko Dievas iš jo reikalauja, tai tuomet ir jam Dievas kai ką padarys jo malonumui arba net tai duos, ko jis prašo. Pirmiausiai betgi turi žmogus kreiptis į Dievą. Ir kadangi Dievas žmogaus vidų atpažįsta ir permato, tai jis mato ir jo pažiūras.

Taip pat yra ir su maldomis už kitus, pavyzdžiui, už mirusius: ar malda už mirusiuosius išklausoma, tai nusprendžiama kiekviename atveju atskirai. Jei, pavydžiui, žmogus per visą gyvenimą apsisunkino ir netikintis buvo, tai nereikia manyti, kad už jį pakanka keletą maldų sukalbėti ir dvasiniame pasaulyje jam jau bus pagelbėta. Šitaip nėra, nes kiekvienas gauna jam prideramą teisėtą bausmę.

Dievo valios pildymas yra svarbi sąlyga, kad būtų malda arba prašymas išpildomas. Tuo atžvilgiu žmonių laikysena yra dažnai gana paviršutiniška, kadangi visai neužsiima klausimu, ar jie Dievo valią tikrai išpildo. Dažnai žmogus apgauna save ir greitai randa pasiteisinimą, kodėl nesielgiama sulyg savo geresniu žinojimu.

Kasdieniniame gyvenime geri santykiai yra būtina sąlyga, kad norai ir prašymai būtų išpildomi. Taip yra ir dvasiniame pasaulyje: jei turime gerą santykį su Kristumi,

⁵ Vokiškai - entgegenkommen

tai mūsų prašymas į Dievą bus labiau išpildomas - nebent kokie nors įstatymai stovėtų kelyje. Nes Kristus mums patarė, Tėvą jo vardu prašyti: „Jei tik prašyte Tėvą *mano vardu*, jis duos tai jums“, (Jn 16,23). Kadangi Tėvo meilė Sūnui yra labai didelė, tai jis mums tą malonumą greičiau padarys, jei mes turėsime gerą santykį su Kristumi.

Dievo valia taip pat yra, kad šalia meldimosi ir prašymų, *atliktume ir atitinkamus veiksmus ir darbus*. Nepakankama jog tik sakome, mes mylime artimą (plg. Mk 12,31: „Mylėk savo artimą kaip pats save patį“.), bet reikia ir ką nors jo kančių ir jo bėdos palengvinimui daryti - tai reikia, pagal mūsų dvasinius mokytojus, Jėzaus vardu atlikti. Tačiau šitai vien tik taip sau maldoje sakyti, rankas susimti ir keletą trumpų, karštų maldų pasimelsti, tai būtų per paprasta. Faktinai, tai nėra nuopelnas. Prie maldos taigi priklauso ir veiksmai, kaip pavyzdžiui, artimui padaryti meilės darbą arba jam ką nors duoti, kas kitam, galbūt, reiškia gyvenimą. Visa tai reikalauja savęs įveikimo, darbo ir ištvermės. Apsivylimų čia irgi būna. Mes turime į juos nekreipti dėmesio, bet neklaidžiojami savo keliu toliau eiti.

Mūsų dvasiniai mokytojai vis ir vis sakė, kad vien tik meldimasis nepadeda, bet kad ir atitinkami veiksmai turi būti daromi, kuriuos lyg auką ant altoriaus padedame, kad Dievui patiktų. Anksčiau žmonėms buvo įsakyta, deginimo aukas aukoti. Nuo Kristaus mirties ir prisikėlimo tai pasidarė nereikalinga. Šiandien iš žmonijos reikalaujamos kitokios aukos, kad sulaukus Dievo malonės, būtent dorybių - jas šiandien reikia padėti ant altoriaus.

Tačiau betgi gali būti, kad nežiūrint Dievo valios vykdymo ir nežiūrint atitinkamų veiksmų atlikimo. maldos kartais neturi poveikio. Tam priežastis gali būti tame, kad yra nustatytas, nepakeičiamas likimas, kurį tas atitinkamas žmogus turi išgyventi. Tokios maldos, tiesa, yra girdimos, bet jei kas būtinai bausmei nuteistas, turi pirmiausiai tą bausmę ir išgyventi. Tai yra dvasiniai įstatymai, kurie negali būti pakeičiamis (plg. Mediumas 11).

Sekantieji pavyzdžiai parodo, kad vienu atveju malda dėl ligos išklausoma, o kitu atveju neišklausoma.

+ 1-as pavyzdys: artimieji meldėsi dėl jų sergančio tėvo pasveikimo. Tokios maldos Dievo pasaulyje išgirstamos. Ir sergantį žmogų dvasinės būtybės stebi, t. y. jis nepaliekamas sau vienas. Prašymus už sergantįjį dvasinės būtybės perdavė atitinkamoms, aukštesnėms Dievo dvasioms, kurios kompetentiškos ligoniui. Šitos atėjo, pasižiūrėjo pirmiausiai į to tėvo gyvenimo planą ir pamatė, kad jo mirties valanda dar visai neatėjusi ir kad jam dar ne laikas mirti. Jos tai pranešė prašančioms dvasinėms būtybėms. Jos irgi džiaugėsi tų žmonių aukštomis pažūromis, kad jie galvojo, kreiptis į Dievą ir jo prašyti, kad tėvas vėl pasveiktų. Jis paskui ir pasveiko, ir artimieji dėkojo Dievui.

(Tačiau būtų neteisinga manyti, kad artimųjų malda tuo atveju buvo veltui, kadangi jų tėvas ir be maldos nebūtų miręs. Veltui ta malda tikrai nebuvo, nes mes galime iš to išeiti, kad ji prisidėjo prie greitesnio pasveikimo ir geresnio išgyjimo ir kad besimeldžiančius artimuosius sustiprino jų pasitikėjime Dievu).

+ 2-as pavyzdys: vienos sergančios motinos šeimos nariai meldė Dievo, kad jis neleistų jų mamai mirti, jiems jos dar reikią. Tarp besimeldžiančiųjų buvo ir tokių,

kurie stovėjo dvasinėje šviesoje, dėl ko dieviškasis pasaulis į jų prašymus ir maldavimus atkreipė dėmesį. Pagaliau atėjo pas motiną prakilnios būtybės, kad jos į gyvenimo planą pažiūrėtų. Jos pamatė, kad motinos žemiškasis gyvenimas tuoj turės baigtis. Tačiau namiškių prašymai ir maldavimai buvo išgirsti ir to pasėkoje buvo motinai dar pridėta keliolika žemės gyvenimo metų - tai padaryta, atsižvelgiant į tikrai į Dievą tikinčius šeimos narius. Be šeimos narių, maldavo ir jos dvasios-globėjos dar, kad aukštasis Dievo dvasinis pasaulis suprastų ir mielaširdingumą ir malonę parodytų.

+ 3-čias pavyzdys: jaunas žmogus turėjo nelaimę, kur buvo sunkiai viduje sužeistas. Kai kurie artimieji ir draugai, kurie buvo religingai išauklėti, prisiminė, kad kai kas yra, kas galbūt, galėtų padėti, jei jis bus prašomas. Tad jie pradėjo už sužeistą melstis su viltimi, kad įvyksiąs stebūklas ir jaunas žmogus liks gyvas. Ir čia į maldas reagavo Dievo dvasios ir atėjusios pamatė, kad gyvybiniai svarbūs organai yra sužaloti, taip kad jo nebuvo galima išlaikyti gyvo. Tad jis turėjo mirti, nes šitaip sužalotus gyvybiškai svarbius organus negali jau ir Dievo pasaulis atstatyti. Tokiais atvejais negali ir Dievo dvasinis pasaulis padaryti stebūklų.

+ 4-tas pavyzdys: buvo baiminmasi vieno žmogaus gyvybe, kuris prieš tai buvo gavęs akivaizdų negalavimą, ir buvo Dievo prašoma, kad jis leistų jam gyvam likti. Ir pas tą žmogų atėjo Dievo dvasios, kad susipažintų su jo gyvenimo planu. Iš plano betgi matėsi, kad tas žmogus šiame gyvenime savo sielą apsinkino ir tokio gyvenimo tęsimas jo sielą dar daugiau apsinkintų. Tad Dievo dvasių pasaulis priėjo išvados, nežiūrint artimųjų visų prašymų ir maldavimų, kad dabar esanti proga, tą žemišką gyvenimą anksčiau užbaigti. Pagal mūsų dvasinius mokytojus, tame veiksmė nereikia įžiūrėti žiaurumo, nes tam žmogui buvo atimta galimybė žemiškame gyvenime dar daugiau apsisunkinti⁶. Gyvenimo plane būtent matėsi, kad tas žmogus turėjo iš praėjusių gyvenimų nuopelnų ir savo laiku buvo pasiekęs aukštesnį dvasinį lygį. Kadangi reikia viską atitaisyti, kas žemėje negerai padaroma, tai buvo visiškai to žmogaus naudai, jo žemišką gyvenimą prieš laiką užbaigti.

Nežinodami dvasinių įstatymų, žmonės kartais mano, jog esanti Dievo valia, kad šitas ar anas žmogus taip kenčias. Jie klaidingai įvertina, kad ne Deivas nori, jog žmogus kentėtų, bet kad žmogus pagal įstatymus pats sau tokią kančią užsikrovė. Kad per tai žmogiška dvasia galėtų aukščiau ant aukštesnio dvasinio pakilimo laipto pakopti. Bet ir taip pat įmanoma, kad žmogus su savo valia gali ko nors išveržti, prievarta pasiekti. Tad dvasinis mokytojas Juozas mums patarė, neužsispirti savo prašymuose ir ne taip ilgai prašyti, kaip tai dažnai vaikai daro, kol gauna - galbūt vėliau paaiškės, kad priverstas mūsų prašymo išpildymas vis dėlto mums nenaudingas esąs.

Šitame sąryšyje paliesime dar trumpai ir *šiandieninę reikšmę žodžio „atgaila“*. Sąryšyje su šveicarų Padėkos, atgailos ir maldos diena, pasakė mums dvasinis mokytojas Juozas, kad žmogui nereikia savęs plakti⁷. Iš dvasiško taško žiūrint, reikia atgailą suprasti kaipo *pažiūrų pasikeitimą*. Žmogaus pažiūros turi taurėti ir į aukštį orientuotis. Žmogus turi įsisąmoninti, kaip jis turi gyventi, kad nebūtų artimui papiktinimas ir jam gerą darytų. Savęs plakimas tačiau niekam nepadeda. Betgi pasitarnaujama vargstantiems žmonėms, jei jiems padedama ir ir pagelbėjama.

⁶ Vokiškai - sich belasten

⁷ Vokiškai - kasteien

Ką padaro malda?

Kas, kaip teisiai gyvenentis žmogus, pamaldžiai ir nuoširdžiai meldžiasi, pas tą žmogų malda iššaukia štai ką:

+ Besimeldžiančio žmogaus vibravimas⁸ pakeliamas ir jo išspinduliavimas pasidaro šviesesnis, t. y. iš jo sielos išsiveržia šviesos.

Susikaupime kalbėta malda perkelia žmogų į aukštesnį virpėjimą ir jo sielos švietimo galia tampa tuo didesnė, kuo pamaldžiau jis meldžiasi. Tikroji malda yra šviesa - šviesos spindulys, kuris randa ryšį su dvasine šviesa, kuri visur atmosferą pripildo. Tas ypatingas virpėjimas link dieviškumo, pagerina ir žmogaus pažiūras.

+ Dieviškos būtybės susiriša su besimeldžiančiu žmogumi ir jam suteikia stiprybės, saugumo, tikrumo ir vedimo.

Kas meldžiasi, tas apšviečia kelią tarp savęs ir Dievo. Ir šituo apšviestu keliu artinasi dieviškosios būtybės prie besimeldžiančio žmogaus. Nes Dievas siunčia savo ištikimuosius į visas puses, kad tuos aplankytų ir ir jų pasiklausytų, kurie jo šaukiasi. Tie pasiuntiniai tuomet bando jiems patikėtus uždavinius pas žmogų atlikti. Dievo pavedimu jie duoda žmogui reikalingos stiprybės ir saugumo. Jei tarnaujančiosios būtybės pamato, kad jų asmenišką jėgą ir sugebėjimą nepakanka, kad žmogaus, kuris meldžiasi, prašymą išpildytų, tai jie pasikviečia kitas Dievo dvasias - dvasias, kurios turi atitinkamos jėgos ir sugebėjimo, kad besimeldžiančio žmogaus noras būtų patenkintas, jei tai yra tinkama. Jie taip pat žmogaus gyvenime pasireiškia ir kaip nematomi vadovai. Jie veda žmogų ir maldoje, per ką jo malda tampa dar pajėgesnė.

+ Žemesnes ir tamsesnes gelmių dvasias neprileidžia ta sklindanti šviesa, t. y. aplink besimeldžiantį žmogų sudaromas dvasinis apsaugos žiedas.

Kilni galvosena, noras ir malda skleidžia stiprybę, kuri kartu ir kaip šviesa iš žmogaus sklinda. Šita šviesa sudaro aplink žmogų lyg apsaugos žiedą. Žemesnės ir tamsesnės dvasios iš gelmių neperneša tos šviesos - ji jas atstumia. Jos net visai nebando prie tokių žmonių artintis, kadangi toks susitikimas joms būtų gana nemalonus, net dvasiniai skaudus. Jei jos visdėlto bandytų prie tokio žmogaus artintis, tai jos gautų taip sakant elektros smūgį. Kuo žmogus aukščiau stovi, tuo stipresnis būtų ir tas smūgis.

Šitas apsaugos žiedas turi būti kiekvieną rytą iš naujo sudaromas, kitaip tariant, sustiprinamas, pašvenčiant Dievui savo veiksmus ir darbus. Toks žiedas yra ir apsaugojimas nuo nelaimių, ligų ir pagundų. Iš to mes matome, kad reguliari, nuoširdi malda yra saugiausia apsauga nuo visų neigiamybių ir visko kas susargdina, kas galėtų žmogų apnikti - ir visai tai žinant, kad mes tuomi „būtinai nustatytus“ likimus ir bandymus negalime apeiti.

+ Meldimasis parodo kelią į dieviškąjį pasaulį ir nuveda arčiau prie Dievo ir jo

⁸ Vokiškai - Schwingung; angliškai - vibration

pasaulio.

Malda, kuri iš vidinio įsitikinimo iš sielos gelmių kyla, nuveda žmogų arčiau Dievo ir jo pasaulio. Tai yra kelrodis į nemirtingumo nematomąjį pasaulį, į aną dieviškąjį pasaulį, kuris žmogui artinasi. Tokia malda yra kaip kibirkštis, kaip maža ugnis. Šitai suprato ir Fechner, rašydamas: „Paimk maldą iš pasaulio, ir bus taip, lyg tu ryšį tarp žmogaus ir Dievo būtum nutraukęs, lyg mažo vaiko liežuvį tėvo atžvilgiu būtum nutildęs“.

+ Meldimasis tarpininkauja prisijungimui prie „Dangaus šventųjų rato

Žmonės, kurie meldžiasi iš sielos gelmių, prisijungia tuomi prie dieviškojo rato⁹ dangiškujų pasiuntinių. Jų uždavinys yra su giedojimu, su muzika ir žodžiais Dievą Kūrėją ir žmonijos Išganytoją Kristų garbinti ir šlovinti. Žmogus gali į šį ratą įsijungti, jei jis gyvena taip, kad Dievas gali pasigėrėti juo ir jei jis gali iš sielos gelmių melstis. Tuomet jo visas gyvenimas yra vien malda, dialogas su Dievu.

Mūsų dvasiniai mokytojai mus paragino, jau dabar savyje aukštesnį galvojimą ir norą išvystyti, kad jau žemės gyvenimo metu mes būtume įjungti į „Dangaus šventųjų ratą“.

+ Sunkus likimas palengvinamas arba nubraukiamas

Jei žmogus tokiu būdu įstengia į Dievą kreiptis ir jei jo sieloje yra tikra atgaila, tai jam padedama, jei jis iš širdies gelmių maldauja - ar tai, kad jam jo likimas palengvinamas arba kad jis visiškai panaikinamas, jei įstatymai prileidžia. Daugumoje atvejų dieviškasis pasaulis gali bent sušvelninti bėdas, taip kad žmogus gali jas lengviau pakelti.

+ Žmogus, kuris meldžiasi, gali jį globojančias dvasines būtybes nusiųsti pas žmones, kuriems reikia pagalbos, pas sergančius arba mielus artimuosius, kad jie būtų vedami, sustiprinami, pagydomi.

Jei besimeldžiantis žmogus aplink save sudarė dvasinę atmosferą ir tarnaujančios būtybės jam palankios, tai jos nuneš palaiminimą ten, kur besimeldžiantis žmogus norėtų, kad būtų pagelbėta. Mūsų dvasiniai mokytojai mus todėl paskatina aplink mus esančias ir tarnaujančias būtybes vir ir vėl pasiųsti pas kitus žmones.

+ Ieškančios dvasinės būtybės pastebi besimeldžiantį žmogų ir randa pas jį laikinai taikos ir ramybės

Kadangi besimeldžiančio žmogaus siela kaip maža šviesa tamsybėje šviečia, tai ji ieškančioms (neįsijungusioms) dvasioms paruošia kelią; jos prisiartina prie tos šviesos ir pabūna ten. Buvimas kartu su žmonėmis, kurie meldžiasi, veikia į jas raminančiai, jų neramybė ir skubėjimas tam tikram laikui dingsta ir jos randa taiką, atramą ir paguodą. Ir Dievo dvasios veda klaidžiojančias dvasias pas nuoširdžiai besimeldžiančius žmones. Tokios maldos yra joms kaip balzamas, kuris jų sielą nuramina; jos tuomet greičiau randa jėgų įsijungti į Dievą tvarką.

⁹ Vokiškai - Kreis, angliškai - circle

Dėl ko mes turime melstis?

Problemų ir galimybių yra daug, dėl kurių žmogus gali maldą panaudoti - savo paties ir artimųjų reikalais, už visą kūriniją, taip pat ir už mirusius ir už dvasias, esančias pragaro gilumose. Mūsų dvasiniai mokytojai medialių perdavimų bėgyje (1948-1982) mus vis ir vis paragino prašyti Dievo pagalbos toje ir kitoje padėtyje ar kuriame nors reikale. Dabar išdėstysime tuos patarimus plačiau.

+ *Melskis dėl gero dienos praėjimo*

Mes turėtume jau ryte, prieš atskeldami, su Dievu susijungti ir geros dienos eigos melsti. Čia reikia Dievui padėkoti už praėjusią naktį ir viską, ką jis mums dovanojo. Toliau turėtume prašyti visai dienai apsaugos ir palaimos ir viską į Dievo rankas sudėti, ką diena galėtų atnešti. Su savo malda mes norime po Dievo galybe atsistoti ir žinoti: viskas yra Dievo galioje - saulė, mėnulis, visos žvaigždės, žemė, visa visata, o ir aš atsistoju po Dievo galybe. Jei ir rūpesčiai ir problemos mums sukelia nesaugumą, mes galime vis dėlto būti tikri, nes mes stovime po Dievo galybe. Tai reiškia, našta, kurią mes nešame, nešame ne vieni. Dievo angelai, mums prašant, mumis pasirūpins ir mus ves, nes Dievo galybė yra visur ir virš visko ir aplink ją yra meilė ir gerumas, išganymas ir palaima.

Meldimasis ryte turi įvairios naudos: kūnas yra geriausiai pailsėjęs, o galva dar nėra tiek pilna minčių, žmogus esi, taip sakant, daugiau atsipalaidavęs ir viena koja dar dvasiniame pasaulyje. Ryto malda taip pat yra dvasinis maistas, kuris mus visą dieną stiprins.

➤ *Melskis dėl atgaivinančios, palaimintos nakties*

Vakare turėtume dar kartą dieną peržvelgti, Dievui padėkoti už per dieną gautą apsaugą ir palaimą ir jo prašyti ir nakties valandoms apsaugos ir palaimos.

➤ *Melskis dėl kasdieninės duonos*

Tai nėra savaime suprantama, kad mes kiekvieną dieną turime pakankamai pavalgyti ir tokiu būdu savo grubios medžiagos kūną galime sveiką išlaikyti. Kiek daug žmonių šiandien turi numirti, kadangi jie neprieina prie pakankamai esamo maisto. Kiek daug gyvena finansiniuose sunkumuose ir negali atitinkamai išsimaitinti! Todėl ne be reikalo sakoma: turime prašyti kasdieninės duonos, kaip Jėzus yra mokinęs. Kad mes pakankamai maisto turime, tai nėra vien tik mūsų žmonių nuopelnas, bet yra kartu ir prisidėjimas anų dvasinių jėgų, kurios žmones ir gamtą saugoja ir remia.

➤ *Melskis dėl apsaugos nuo ligų, bėdų ir nelaimių*

Žmogui galima Dievo prašyti, būti apsaugotam nuo ligų, bėdų ir nelaimių. Ir tame pasireiškia žmogui Dievo meilė ir palankumas. Jei Dievas mato, kad tai yra žmogui gerai, tai jis jam tikrai suteiks pagalbą ir jį nuo bėdų apsaugos.

Mūsų dvasiniai mokytojai mus vis ir vis paragino melstis dėl mūsų pačių ir mūsų saviškių apsaugos, kadangi tai esą primygtinai būtina. Nes kaip dažnai pasitaiko, kad kas nors anksčiau gyvenimą apleidžia, nei tai esą faktinai numatyta. Toks per ankstyvas gyvenimo apleidimas gali įvykti per neatsargų veiksmą, kurio nebuvo galima sulaikyti, kadangi anoje dvasinėje pusėje niekas tuo žmogumi neužsiėmė. Todėl mus paragino, prieš apleidžiant namus, vis Dievo paprašyti, mus ant kelio apsaugoti.

Būtų betgi neteisinga tikėti, kad su meldimu galima visus sunkumus pašalinti. Taip nėra, nes apsvylimai ateina tiek pas teisiuosius, tiek pas neteisiuosius, taip kaip kad Dievas leidžia saulei šviesti ant netikinčiųjų ir tikinčiųjų. Joks žmogus negali tvirtinti, kad jo santykis su Dievu yra geriausias. Priešingai, jis kukliai turi prašyti:

*„Tėve, atimk viską nuo manęs, kas mano kelią pas Tave drumsčia,
Tėve, padėk man, kad rasčiau kelią pas Tave.
Paremšk mane, kai darau, kas gera ir teisinga“.*
(*Geistige Welt, 1965, 82 psl.*)

➤ **Melskis kebliose padėtyse dėl nuolaidumo ir paramos**

Kas keblioje padėtyje yra atsidūręs, gali Dievo pasitikėjime maldauti malonės ir paramos. Jei jis turi tikrą tikėjimą ir jei jis gali savo gyvenimui pritarti, tai tuomet tas pritarimas turi savyje jam retą, nuostabų balzamą, kuris tiek daug nemalonumų gali sušvelninti arba net visai panaikinti.

➤ **Melskis dėl vedimo kasdienybėje**

Mums žmonėms dažnai trūksta apžvalgos ir reikalingo žvilgsnio į tolį, kad galėtume atitinkamoje padėtyje padaryti teisingą sprendimą. Per inkarnaciją į grubiąją materiją pasidaro mūsų sąmoningumas ir mūsų žvilgsnis smarkiai susiaurinti. Todėl mums reikia vedimo iš anos pusės; ir turėtume tad jo prašyti, kuris įvyktų pagal Dievo valią. Pilni pasitikėjimo galime tuomet savo gyvenimą į Dievo rankas įdėti ir leisti su mumis jo valiai reikštis pagal moto „Tenusiduodie tavo valia!“ (plg. prašymą maldoje „Tėve mūsų“). Per tai mūsų gyvenime pasidaro įmanomas Dievo vedimas. Dievo vedimo reikia, pavyzdžiui, ir tėvams bei mokytojams, auklėjant jiems patikėtus vaikus ir jaunimą.

➤ **Melskis supratimo ir apšvietimo**

Mūsų dvasiniai mokytojai mus pakartotinai vis ragino, patiems galvoti ir prašyti supratimo, nes Dievas davė žmogui protą, kad jis jį panaudotų. Taigi, tad nereikia paprastai tikėti ir daryti, ką kiti sako, bet pačiam apie viską pagalvoti ir supratimo prašyti. Niekas neturi teisės, kitiems savo religinį įsitikinimą įbrukti arba jiems net grasinti. Kas su grasymais ateina, tas nėra su Dievu susirišęs, nežiūrint kokiai

religiniai bendruomenei jis priklausytų. Kasdieninėje maldoje prašykime Dievo, kad jis mūsų protą apšviestų, mums truputėlį¹⁰ savo išminties duotų ir kad mes būtume pajėgūs teisingai veiksmus atlikti. Mes turime būti savistovūs žmonės, kurie yra stiprūs tikejime į Dievą ir į tolimesnį gyvenimą dvasiniame pasaulyje.

➤ **Melskis malonės, mielaširdingumo ir kalčių atleidimo**

Kad dieviškas vedimas galėtų būti efektyvus, turėtume mes ir savo pačių klaidas ir silpnybes pažinti ir - po to kai esame atitaisyti pasiruošę - prašyti Dievo malonės, mielaširdingumo ir kalčių atleidimo.

➤ **Melskis prieš svarbius reikalus ir prieš didelius sprendimus**

Jei mes su kokiu nors svarbiu reikalu turime kur nors nueiti, galime prašyti, kad mūsų dvasia-saugotoja palydėtų ir dvasiniai vadovai tą valandą pas mus būtų, kad jie mums įduotų, kas būtina sakyti ir mums duotų tų jėgų, kurių mums reikalinga. Dievo dvasios tą laiką įsidėmės ir pas mus jau daug anksčiau pribus.

Mes ir taip pat galime jau kelias dienas prieš sunkią operaciją dvasiniai prie to prisitaikyti ir prašyti, kad dvasiniai padėjėjai tuo laiku mums su didesne jėga pagelbėtų, gydytojus ir medicinos seseles vestų ir viskas pagal dievišką tvarką vyktų.

➤ **Melskis dėl savo tolimesnių asmeniškų reikalų**

Tokie asmeniški reikalai gali būti, pavyzdžiui, kad turėtume reikalingą supratimą artimųjų bėdoms ir klaidoms; kad galvotume Dievui patinkančiai; kad tai, kas savo sielai galėtų pakenkti, įstengtume ją nuo to apsaugoti; kad sunkiose padėtyse Dievo pasauliu pasitiktume ir neatsirastų nusivylimas.

➤ **Melskis dėl artimųjų žmonių rūpesčių, kančių ir bėdų**

Mes esame paraginti ne tik už save ir savo giminaičius bei draugus melstis, bet ir už kitus žmones, ypatingai už sergančiuosius ir kenčiančiuosius. Sergantis žmogus gali, ko gero, pasveikti arba jo sirgimas bent sušvelnėti. Malda betgi būna neišklausoma, jei gyvybiniai svarbūs organai yra sužeisti, nes juos negali ir Dievo dvasių pasaulis pataisyti. Be to, malda dar ir tuomet neišklausoma, jei žmogus turi mirti. Tačiau nuoširdus meldimasis gali likimines žmogaus gyvenimo situacijas sušvelninti, jei jis tokios pagalbos yra vertas.

Jei žmonės nuoširdžiai meldžiasi už badaujančius žmones, tai sulyg dvasiniu mokytoju Juozu, tokius žmones, jei jie pagalbos verti, aplanko Dievo dvasios. Jos tuomet stengiasi, kad geri žmonės duotų jiems maisto arba jos juos nuveda ten, kur jiems gali būti duodama maisto. Ta pačia proga mums buvo ir pasakyta, *kad dvasinė pagalba yra ten veiksmingesnė, kur žmogus ko nors tam tikro prašo.*

¹⁰ Vokiškai - ein Hauch

➤ **Melskis už taiką**

Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, yra labai būtina vis ir vis melstis už taiką pasaulyje. Jei tokia malda atliekama su tikru atsidavimu ir pamaldumu, tai Dievo dvasios ją paima. Dieviškoji pusė tuomet imasi priemonių, nepažeidžiant dieviškų įstatymų, nes taikos pasaulyje negalima priverstinu būdu pasiekti. Žmogus, būtent, turi laisvą valią, kas įstatyme yra įteisinta; šitą laisvą valią Dievas ir jo dvasinis pasaulis respektuoja.

Žmonės patys yra tie, kurie galiausiai apie karą ir taiką nusprendžia. Nors taikos žemėje ir negalima prievarta pasiekti, bet mes turime mažiausiai dvi galimybes prisidėti prie taikos šioje žemėje: mes galime pasirinkti, kad turėtume dalį dangaus karalystės savo sieloje ir mūsų artimoje aplinkoje, ir kad tai, tikrąja to žodžio prasme, išspinduliuotume. Bet mes galime ir už taiką melstis (plg. Mediumas 29, įstatymas 23). Mes turėtume niekuomet nunistoti melstis, kad tautos suartėtų ir kad neapykanta, pavydas, troškimas valdyti ir godumas pagaliau visai dingtų. Į savo maldas turėtume visas tautas įjungti.

Sekanti „Malda už taiką“ yra dvasinio mokytojo Juozo (Geistige Welt, 1975, 181 psl.):

*„Visagalis išganymo ir taikos Tėve, mūsų aukščiausiojo taikos kunigaikščio
Jėzaus Kristaus vardu, prašome Tavęs:*

Atsiųsk Tu savo begalines taikos, susitaikymo ir išganymo angelų kariaunas.

*Įdėk savo geranoriškumo ir paslaugumo, kuklumo ir atleidimo, taikingumo ir
tikėjimo į Dievą, jėgas į visų, šią žemę valdančiųjų, žmonių širdis ir sielas.*

*Leisk Tavo šventąją malonės ir pasigailėjimo šviesą į visas būtybes įsiveržti,
kad išganymas ir laisvė galingai veiktų.*

*Tegul Tavo taikos dangiška rasa užgesina rūsenančią ugnį. Tegul visos
skiriančios sienos nieku pavirsta, ir Tavo dangiškasis gėris, galia ir
išmintis visiems žmonėms apsireiškia.*

*Nes Tu esi mūsų dvasios, mūsų sielos, mūsų kūno ir mūsų veikimo bei
gyvenimo nenugalima sargyba.*

Tavo šventoji valia, o Tėve, tenusiduodie dabar ir vis

➤ *Melskis už žmones, kurių nemėgsti arba kurie Tau kančių sukelia*

Mes esame skatinami ir už tuos žmones melstis, kurių mes nemėgstame ir už tuos, kurie mums kančių sukelia. Tokios maldos niekuomet nėra veltui, bet veikia kokiu nors būdu, nors ir netiesioginiu. Tokia malda gali padaryti, kad žemesnės dvasios nuo tokių žmonių nusikreipia ir už tai aukštesnės dvasinės būtybės pradeda jais užsiimti, kad juos atitinkamai įtakotų ir per tai jų galvojimas pasikeistų.

➤ **Melskis už tavo darbdavį**

Sąryšyje su vieno mirusiojo pranešimu apie savo patyrimus, nurodė dvasinis mokytojas Juozas į būtinumą melstis už savo darbdavį. Darbdavys per darbovietes suteikia galimybę užsidirbti kasdieninės duonos. Jis per tai užsideda ir daugiau pastangų bei atsakomybės ant savęs. Todėl reikėtų *už savo darbdavį melstis*, kad jo darbas būtų palaimintas, kad jis visuomet liktų ant teisingo kelio, kad dieviškos galios jį vestų ir apsaugotų. Darbdavio palaiminimas išeina ir darbo ėmėjams į gerą.

Sulyg mūsų dvasiniu mokytoju, yra mažai, kurie už savo darbdavį meldžiasi, kadangi jie mano, jog jie su savo darbštumu ir uždavinių atlikimu savo algą užsidirba ir tuomi savo priedermę atlieka. Pas vieną, kitą dažnai atsiranda ir pavydas, kadangi jo maitintojui materialiai geriau sekasi. Tokie žmonės nepagalvoja, kiek daug reikėjo, kol darbdavys savo vadovaujamą poziciją pasiekė ir su kiek daug pastangų ir dažnai ir pažeminimų reikėjo to siekti.

➤ **Melskis už savo kraštą ir šio pasaulio tautas**

Mes neturėtume būti abejingi dėl savo artimųjų ir kitų tautų gerovės, nes mes žmonės esame priklausomi vieni nuo kitų ir nuo abipusės pagalbos. Jei, dvasiniai žiūrint, einasi kitiems žmonėms ir kitoms tautoms gerai, tai tas turi reakcijos ir į mus, ir atvirkščiai. Kadangi malda - teisingai panaudota - yra veiksminga priemonė, tai savaime suprantama, kad ją galima panaudoti ir dėl artimųjų ir tautų padėties pagerinimo. Malda už savo kraštą ir už kitas šios žemės tautas turi savyje ir prašymą, kad žemosios dvasios būtų neprileidžiamos prie valdančiųjų ir jie savo sprendimus padarytų Dievo dvasios įtakoje.

Per *šveicarų Padėkos, atgailos ir maldų dieną* (vis rugsėjo trečiąjį sekamadienį) dėkoja Šveicarijos gyventojai Dievui už apsaugą, duoną ir taiką bei to meto dvasinę laisvę. Tuomi išreiškiama, kad didelė palaima, ateinanti iš Dievo, nėra savaime supratama. Esama pasiruošus iš dėkingumo ir atgailauti. Atgaila didžiausia dalimi yra tame, atsisakyti kokio nors malonumo arba kokią nors auką padaryti savo ir artimųjų išganymui. Tai yra susimąstymo diena, kurioje stipriau Dievu orientuojamasi. Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, būtų puiku, jei visi žemės žmonės paskirtų vieną dieną dėkoti Dievui. Be to, prašoma Dievo ir toliau savo laiminančias rankas ant šio krašto ir visos žmonijos laikyti. Bendra malda iš visos širdies, vienos visos tautos, turi didžiulį galingumą.

➤ **Melskis už netikinčius**

Mes turėtume ir už tuos žmones melstis ir dėkoti, kurie nei į aną pasaulį, nei į Dievą ir nei į Jėzų Kristų tiki. Nes Jėzus mirė už visus, už visą žmoniją - taigi ir už tuos, kurie nenori jo pripažinti. Tačiau *visi* yra įtraukti į išganymo planą ir bus kartą suvienyti didžiojoje dieviškoje šeimoje.

➤ **Melskis už išbalansuotus orus ir už apsaugą nuo gresiančių gamtos katastrofų**

Mes žmonės galime su nuoširdžia ir pastovia malda padaryti įtakos į orų susidarymą (lietus, audra, karštis, kruša, sniegas) ir gresiantį pavojų nukreipti. Jei, pavydžiui, visą vasarą lyja, tai sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, tuomet veikia tamsios galios. Žmonėms maldaujant gali būti, kad tamsios galios pasitraukia ir nustoja lyti.

➤ **Melskis už mirusius**

Žrk. Mediumas 31.

➤ **Melskis už būtybes tamsybių gėlmėse**

Mes turėtume Dievo irgi prašyti, kad tamsybės galios negalėtų išsiplėsti, kad jis savo pasiuntinius siųstų į gelmes, kad sielos ten gautų pamokymo ir norinčios atsiversti, būtų iš tų gelmių išvedamos. Nes Dievo valia nusidūoda danguje, ant žemės ir pragariškose gėlmėse. Nors Dievo angelai ir gėlmėse eina sargybą, kad pragariškos dvasios nustatytas ribas neperžengtų. Bet jeigu *niekas* neprašo, kad anomis dvasioms gėlmėse būtų padedama, tai Dievas - kaip mums buvo pasakyta - daugiau angelų prie jau esančių nesiūnčia.

Maldos pavyzdys

„Tėve mūsų“, Kristaus mums dovanota malda, yra gražiausia ir nuostabiausia malda, pilna stiprybės. Mes tai maldai paskirsime atskirą straipsnį (žrk. Mediumas 32), dėl ko mes čia detaliau apie tai tad ir nekalbėsime. Žemiau pateiktas maldos pavyzdys yra - skirtingai nuo ikišiolinių pasiūlymų - autoriaus pasiūlymas, bet susstatymas ir turinys yra pagal mūsų dvasinių mokytojų pasiūlymus padarytas. Ji parodo galimybę maldai, kuri kiekvienu metu gali būti pritaikyta saviems poreikiams ir tuometiniai padėčiai. Ji turi svarbiausius taškus: kreipimasi, pagarbinimą ir padėką, prašymą ir Dievo valios priėmimą. Ta malda manyta ir kaip įdėjų rinkinys, už ką viską galima melstis. Todėl ji gana plati ir gana didelė - bet tikrai žinant, kad meldžiantis nėra svarbu daugybė žodžių.

Kreipimasis:

*Dangiškasis Tėve; meilės, mielaširdingumo ir teisumo Tėve; visų būtybių
Kūrėjau*

Šlovė ir padėka:

*Šlovė ir garbė ir padėka teesie Tau už visą Tavo gerumą, Tavo stiprybę,
Tavo apsaugą ir pagalbą!*

*Teesie Tau padėka už mūsų išlaisvinimą iš pragariškų plotų per
Jėzų Kristų, dangaus atidarymą ir galimybę grįžti anapusiniais pakilimo
laiptais ir per įkūnyjimą žemėje! Teesie Tau padėka už visą pagalbą ir*

paramą, kurią nuo tada šventosios dvasios Tavo vardu mums žmonėms ir kitoms nupuolusioms būtybėms kasdien suteikia!

Prašymas:

Prašau Tavęs, peršviesk mane su savo šviesa, perleisk per mano kūną ir mano visą būtybę savo beribę jėgą ir meilę - per kiekvieną mano celių.

Suteik man lengvumo ir geros nuotaikos.

Duok man reikalingos kantrybės ir ištvermės apsieinant su žmonėmis ir situacijomis, duok man supratimo ir atlaidumo.

Duok man sunkiose padėtyse pažinti, ką galiu geriau pakeisti ir ką turiu priimti kaip yra; duok man jėgų tai pakeisti, ką galiu pakeisti; bet ir duok man supratimo ir ramumo priimti, ko negalima pakeisti.

Padovanok man angelų linksmumo, pasitikėjimo ir vilties, jėgos ir dešos, kad aš su noriai ir su pasitikėjimu savo pareigas namie ir darbovietėje atlikčiau; padovanok man angelų pažinimo ir tiesos; leisk man angelų buvimą pajauti, leisk man išgirsti jų balsą.

Duok man savo palaimą ir parodyk man, kur ir kaip aš Tavo palaimą galiu toliau duoti.

Palaimink mano artimuosius ir mūsų namą bei visą turtą.

Palaimink mano darbdavį, mano vyresnius, mano bendradarbius ir visus žmones su kuriais turiu reikalų; duok visiems jų kasdieninės duonos ir apsaugok juos jų keliuose.

Palaimink sergančius ir kenčiančius žmones, kad jų - jei tai Tavo valiai atitinka pasveiktų kūnas ir siela; ir kur būtina, juos įspėk.

Suteik savo palaimą visiems žmonėms ir būtybėms, kurie jos verti. Pasiųsk mielaširdungumo, taikos ir teisumo angelus visoms tautoms, taip kad Tavo karalystė puikybėje ir ant žemės įsigyventų. Tegul Tavo taika visoje žemėje išsiplėčia. Įtakok šios žemės vadodovus gėriui; apsaugok juos nuo žemųjų dvasių, kad jie galėtų teisingus sprendimus padaryti.

Palaimink mirusiuosius - kurie man artimi, bet ir visus tuos, už kuriuos niekas nesimeldžia.

Palaimink ir aukštyn kylančias gyvybes gyvūnuose, augaluose ir mineraluose.

Sulaikyk tamsybės galias. Pasiųsk savo angelus ir į pragariškas gilybes, kad prižiūrėtų tvarkos ir toms sieloms, kurios nori pradėti pakilti, iš ten išvaduoti.

Tavo valia:

Tėve, dėkoju už mano maldos išklausymą - bet Tavo valia tenusiduodie!

Išreiškdami savo džiaugsmą giesmėmis, patenkame lengviau į aukštesnę vibraciją. Jei *trumpa* giesmė, tai yra galimybė, kad mes ją dažniau vartosime. Velykinis *Aleliuja*, pavydžiui, gerai tinka mums pasidžiaugti mūsų išlaisvinimu iš Liuciferio priklausomybės ir galimybe sugrįžti į dangų.

„Aleliuja, aleliuja, aleliuja“

(Melodija iš Oster-Laudes, Zwischengesang, vgl. KG, 1998 S. 532)

Mes irgi galime Dievą šlovinti, garbinti ir jam dėkoti, savais spontaniškai pasirinktais žodžiais, išreiškdami tai mums kokia nors žinoma melodija. Tai gali būti garsiai arba tyliai, pakeliui į darbą, dirbant ir ypatingai, kai stovime prieš gražų kraštovaizdį, kai kalnų pasauliu gėrimės, kai prieš save matome ežerą arba kai nakties danguje po jo tolybes skraidome arba kai žavimės koku žmonių darbu.

Sulyg dvasiniu mokytoju Juozu turėtume mes ir dienos bėgyje apie Dievą pagalvoti ir jo paprašyti: „*Dieve sustiprink mane!*“. Šitas prašymas yra trumpas ir jį galima dirbant mintyse pasiųsti - ir gausime jėgų. Apskritai, dieviskoji jėga randasi visur ir yra prieinama, ją reikia tik pažinti ir jos prašyti.

Turėkime drąsos sukurti *savų* maldų. Tokios maldos mums duoda galimybę su didesne vidine jėga melstis. Kaip paskatinimas, tegul būna nurodymas į Christoph Einiger knygą „*Die schoensten Gebete der Welt*“ (1982) - Gražiausios pasaulio maldos. Bet ir Joseph Murphy (pav. 1978, 1979) bei Kathryn Kuhlman (pav. 1972) suteikia mums paskatinių ir parodo mums įspūdingu būdu, *kad apsimoka tikėti maldos stipriu veikimu*.

Meldimasis be žodžių

Yra ir malda be žodžių - meldimasis su sielos kalba. *Tokia sielos malda be žodžių, yra žmogaus linksmumas ir meilumas*. Tai yra aukštos sielos vertybės, kurios iš jos išeina, nes siela duoda iš vidaus, ką ji turi. Nors tokios vertybės mūsų praeinančiame pasaulyje mažai vertinamos, bet dvasiniame pasaulyje jos aukštai vertinamos, kadangi jos nepraeinamos. Linksmumas ir meilumas pereina nuo žmogaus į žmogų - jais galima gerąją to žodžio prasme, užsikrėsti. Jei mes artimesiems išreiškiame linksmumą ir meilumą kaip padėką Dievui už visą palaimą kasdienybėje, tai mes papildomai pagiliname meldimą be žodžių.

Pagal mūsų dvasinius mokytojus turėtų ir *kasdieninis darbas būti malda*. Taip yra tuomet, jei mes savo veiksmus atliekame pagal Dievo įstatymus, jei mes savo darbą sąžiningai ir su džiaugsmu atliekame, jei mes savo tikrąjį galvą ir dvasinę stiprybę išreiškiame, jei mes veikiame prieš nesantaiką, apgaulingumą ir t.t., jei savo darbo nepermenkai įvertiname. Kas jau žemėje savo darbą su džiaugsmu atlieka, tas vėliau ir anoje pusėje turės džiaugsmo savo darbu; kam tačiau jo darbas, esant žmogumi, yra grasus, tam bus jo darbas ir anoje pusėje grasus.

Gražiausia ir ilgiausia malda, kuri Dievui patinka, yra *žmogaus gyvenimas, jei jis gyvenamas pagal Dievo šventąją valią*. Per tokią maldą žmogus randa priėmimą pas dangaus aukštąsias dvasias. Žmogus gali savo pastangas, gyventi pagal šventą Dievo valią, su sekančiais dviem ipareigojančiais prašymais paremti:

*„Atimk nuo manęs Tu, Dieve, Tėve, viską, kas man trukdo pas Tave eiti!
Duok man, Dieve, Tėve, viską, kas man padeda pas Tave eiti!
Teesie Tau gyrius, garbė ir šlovė per visus amžius!
Tavo palaima, Viešpatie, teateinie ant mūsų ir ant visos žemės!“*

Malda kaip būtinybė jungčiai su Dievo namais

Kuo daugiau mes meldimasi prižiūrime, tuo artimesnė pasidaro mūsų jungtis su Dievo namais, su dieviškomis būtybėmis. Kai mes meldžiamės, tai angelai klausosi ir jie ryšius su Dievo namais padaro mums artimesniais. Per tai pradinis jausmas, kad Dievas ir jo pasaulis esąs taip toli, pamažu dingsta ir jau nėra toľumos, kuri galėtų trukdyti.

Mes turėtume maldai skirti deramą dėmesį, nes ji yra šalia gerų darbų, kuriuos mes turime atlikti, svarbi kasdieninio dvasinio-krikščioniško gyvenimo dalis. Ar ir kaip mes meldžiamės, yra matyklis mūsų gyvų santykių su Dievo pasauliu. Dvasinės krikščionybės žinojimas, tiesa, yra įdomus ir reikalingas Dievui patinkančiam gyvenimui, bet galiausiai galioja, jei pagal tai ir gyvenama, o prie to priklauso ir kasdieninė malda.

Dievo dvasios kovoja kartu su mumis dėl dvasinio pakilimo. Jos vis ir vėl bando mus vesti gerume ir sulaikyti nuo žemųjų dalykų. *Jos primena mums maldą, kad jos nepamirštume ir kad per tai liktume su Dievo namais susijungę*. Žemesnės galios betgi visais galimais būdais stengiasi sutrukdyti, kad būtų į Dievą meldžiamasi. Todėl turėtume niekuomet neužmiršti: kai žmogus stengiasi pasiekti kilnumo ir aukštumo¹¹, tai čia bando ir žemesnis dvasių pasaulis prieiti.

Jei žmogus jau nesimeldžia, tai jis tuomet yra, sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, nuo Dievo atskirtas ir dvasios-globėjos ne taip lengvai randa kelią pas jį. Maldos svarbumą išskėlė ir Gertrud von Le Fort savo sekančiame išsireiškinge: „Maldos yra gatvės į aną pusę“ - yra gatvės link Dievo.

Ir beje yra ir taip, kad kas prašo palaimos savo artimui, būna dar ir pats palaimintas - palaima būna lyg atgal aukojama. Šitaip ateina ir pas tuos žmones geros jėgos, kurie meldžia sveikatos sergančiajam, nors jie patys ir neserga.

Mūsų dvasiniai mokytojai ragina mus, siekti Kristaus Bažnyčios vienybės per tai, kad kartu su kitų tikėjamų kryptių tikinčiais Dievą ir Kristų garbintume. Nors ir daugelyje dalykų nesama vienos nuomonės, turėtume vis dėlto toje Kristaus Bažnyčioje susijungti, kad būtume garbinime vieningi. Kaip iš *vienos* burnos turi garbinimas skambėti, ar tai būtų giesmė, ar tai būtų malda. Nes Kristaus Bažnyčia

¹¹ Vokiškai - Edles und Hohes

apima visą krikščioniją, nežiūrint skirtingų tikėjimo krypčių. Reikia tuo keliu eiti nusižeminime ir kuklume, kad Dievui tai patiktų.

Maldos aplinkuma, sfera

Dvasiniame pasaulyje dar yra ir maldos sfera. Dievo angelai yra pasiruošę kiekvieną maldą, kuri atliekama, į Dievo namus nunešti Dievo pagarbinimui. Šita sfera atsirado pamažėl ir šiandien ji yra šviečianti pilnoje šviesoje. Į tą sferą neša Dievo angelai maldas. Ten už mus žmones ir už taiką visoje žemėje meldžiamasi; ten angelai savo maldoje garbina Dievą ir ten yra begalinis džiūgavimas ir giedojimas. Kadangi per mažai maldų nuo žemės ateina, tai turi angelai iš visų jėgų melstis ir giedoti ir Dievą garbinti. Jie tai daro mūsų vardu ir visų tautų bei žmonių vardu. Ir Kristus meldžiasi ir garbina Dievą. Jis duoda palaimą visiems toje sferoje gyvenantiems ir paveda jiems tą palaimą nešti kiekvienam žmogui, kuris turi ryšį su dvasiniu pasauliu. Ir Kristus yra taip pat mūsų užtarėjas pas Dievą. Jis eina su mūsų prašymais ir maldavimais pas savo ir mūsų Tėvą.

Alfred Dalliard

Literatūra

Botschaften aus dem jenseits, Band III, 2. Aufl. Geistige Loge Zürich 1975.

(Žinios iš anapus)

Einiger, Christoph (1982): Die schönsten Gebete der Welt. Der Glaube grosser Persönlichkeiten Südwest, München.

(Gražiausias pasaulio maldos. Didelių asmenybių tikėjimas).

Geistige Welt (1953): Christlich-spiritualistische Wochenschrift der Geistigen Loge, Nr. 22. Pfingstbotschaft. S. 169-173. Arthur Brunner, Zürich.

(Dvasinis pasaulis. Krikščioniškas-spiritualistinis Ciuricho Dvasinės ložės savaitraštis. Sekminių žinia).

Geistige Welt (1965): Nr. 11. Von der Sünde wider den Geist. S. 79-83. Arthur Brunner,

Zürich (Apie nuodėmę dvasiai).

KG/Katholisches Gesangbuch (1998). Gesang- und Gebetbuch

der deutschsprachigen Schweiz. Zug.

(Giesmės ir maldos vokiškai kalbančiųjų šveicarų)

Krumpholz-Reichel, Anja (2003). Das Leben ist ein Geschenk! Psychologie heute. Nr. 7, S. 8. Beltz, Weinheim.

(Gyvenimas yra dovana. Psichologija šiandien)

Kuhlmann, Kathrin (1972): Er half mir... Persönliche Berichte von Menschen, denen Gott aus ihrer Not geholfen hat.

Johannes Fix, Schorndorf (Württ.).

(Jis padėjo man ... Asmeniškai žmonių pranešimai,

- kuriems Dievas bėdoje padėjo)
- Moolenburgh, H. C. (1991): Engel als Beschützer und Helfer der Menschen.
5. Aufl. Bauer, Freiburg i. Br.
(Angelai kaip žmonių saugotojai ir pagalbininkai)
- Murphy, Josef (1978): ASW¹². Ihre aussersinnliche Kraft. Das Besondere, München
(Jūsų užjuslinė jėga)
- Murphy, Josef (1979): Tele-Psi. Die Macht ihrer Gedanken. Das Besonde,
Seeshaupt.
(Jūsų minčių galia)

(Iš vokiečių kalbos vertė Kasparas Dikšaitis)

¹² ASW = Aussersinnliche Wahrnehmung, lietuviškai - užjuslinis suvokimas, t. y. kas suvokiame šalia ar be juslių.

